

בפרשתנו, התורה מספרת על לחם האבירים שהקב"ה האכילנו כשהלכנו אחריו במדבר. התורה מסכמת "וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אָכְלוּ אֶת הַמֶּן אַרְבָּעִים שָׁנָה עַד בָּאָם אֶל אֶרֶץ נוֹשֶׁבֶת אֶת הַמֶּן אָכְלוּ עַד בָּאָם אֶל קֶצֶה אֶרֶץ כְּנָעַן" (שם לה). לפי ה"שפת אמת", "עד" הוא "עד ועד בכלל", כלומר גם אחרי בואם של עם ישראל אל ארץ נושבת המשיכו לאכול, כביכול, מן.

אולם בעוד שבמדבר המן ירד מן השמים, בארץ צומח הלחם מן הארץ. הלחם של א"י הוא בבחינת מן. אדמת ארץ ישראל היא בחינת שמים. " אדמת קודש היא" אדמה רוחנית. מסביר הרב יעקב אריאל בספרו מאהלי תורה כי אותה תחושה של זיקה ישירה בין האדם לה' שחשו אוכלי המן במדבר, יחוו מעתה אוכלי הלחם מאדמתה של ארץ ישראל, "אשר עיני ה' אלוֹקֶיךָ בָּה מראשית שנה ועד אחרית שנה". התוצר של הלחם כרוך בעמל עד להפקתו, עשר טירחות צריך האדם לטרוח בעשר אצבעותיו, כדי להוציא את הלחם מן הארץ. אולם הוא יודע שלא הוא שהוציא את הלחם מן הארץ אלא: "ברוך אתה ה'....המוציא לחם מן הארץ". מי שזוכה לאכול לחם שגדל בקרקע של ארץ ישראל, טועם בו טעם מן, כי בארץ הקרקע עצמה מתעלה לדרגת שמים.

השנה שנת שמיטה א"י עולה ומתעלה עוד יותר בקדושתה. כאשר אנו אוכלים בארץ ישראל מפירותיה אנו זוכים למדרגה של אוכלי המן ולמעלה מזה.

במדרש המשילו חז"ל את ישראל לשבעת המינים שנשתבחה בהן הארץ. "זאת קומתך דמתה לתמר", מה תמר זה יש לו תארה כך ישראל יש להם תארה לעשות רצון אביהם שבשמיים". "גפן ממצרים תסיע"- זמורות שבה אלו בעלי בתים, אשכולות אלו תלמידי חכמים עלין שבה אלו עמי הארץ.."

אנחנו, עם ישראל ועצי הארץ, חד הם.

בשבוע הבא נחגוג את ט"ו בשבט יום בו מתחדש כוח האדמה שבא"י. לכאורה, ט"ו בשבט אינו אלא תאריך הלכתי של חישובי הלכות הקשורות במצוות התלויות בארץ: תרומה, מעשרות, ערלה, רבעי ... אולם, בהתייחסות הטבעית הלאומית תפס ט"ו בשבט מקום מכובד יותר. מוסיף הרב אריאל שליטא כי ט"ו בשבט "זה היום בו התמלא הלב רגש אהבה חמים וכיסופים עזים לארץ ישראל מצוותיה ונופיה, פירותיה ונטיעותיה, עברה ועתידה. יתכן, שבגלות, בה לא יכלו לקיים את המצוות התלויות בארץ, היה צורך ליצוק ליום תוכן רגשי יותר, במקום המצוות המעשיות התלויות בו. אך גם בארץ אין אנו פטורים מלייחד גם את הלב ביום זה, נוסף למוח. אדרבה, בארץ, חובת החיבה, גדולה יותר כי היא באה גם לידי ביטוי ממשי בכל הווייתנו. הלב והמוח, החיבה והחובה, המצוות התלויות בארץ והקשר הנפשי לארץ ישראל, חד הם."

בימים המורכבים בהם תלמידנו מגיעים לבתי החינוך באופן חלקי, מבידוד לבדיקות, בטוחה כי אתם מוצאים בדרככם היצירתית לציין ולחזק את ערכי החג, את החיבור לאדמת א"י, קדושת א"י ופרותיה.

בסידור יעב"ץ מובא (הביאו ה'אהלי יעקב') כי המנהג לאכול את הפירות ולומר תשבחות. והוא מוסיף עוד: והוא תקון גדול בעולמות עליונים.. הפיכת מידת הדין למידת הרחמים. בט"ו בשבט מתגברים הרחמים. מי יתן ובזכות היום המיוחד וסדרי טו בשבט שיערכו בו נזכה בימים אלו להפוך הדין לרחמים.

בנימה אישית. מרגישה כי הנכם בבחינת גננים בגן ה' עבור תלמידנו, מורינו, קהילת בית ספרכם.... במיוחד בעת הזאת כמו גננים מסורים אתם פועלים לטפח את הרוח, לתת חום, לדשן, להשקות.....להוציא מן הכוח אל הפועל הכוחות הגנוזים בכל אחד ואחת מתלמידנו וממורינו מרחוק ומקרוב. גל הקורונה החמישי בו אנו מצויים מקשה ומאתגר באופיו ובדרך הדורשת התנהלות מורכבת בבתי החינוך. מחזקת אתכם, שולחת לכם כוחות והערכה רבה על שליחותכם החשובה, על המאמץ היום יומי לקיים קשר עם תלמידנו בכל דרך. מבקשת לחדד לכולנו גם בימים הללו נמשיך ונפעל לקיים תפילה עם מחנכי הכיתה מרחוק ומקרוב, נקיים מפגש יומי ללימוד מקצוע קודש. נקיים שיח ערכי חברתי, מפגש כישורי חיים..... בזום ומקרוב לחיזוק חוסן לתלמידנו. מנהלים יקרים, אין תחליף למבט של המורה אל תלמידיו ע"כ גם בלמידה מרחוק נקפיד על מפגשים קצרים של זום למבט אוהב לתלמידנו, לאמירות מחזקות, תקווה, אמונה. וכן גם משימות לימודיות ועמל למידה כחלק מחוסן ושגרה. יודעת שאתם שם, מחזקת את המחוזקים ובעיקר שולחת לכם כוחות, חוסן, הערכה.. ברכת סיעתא דשמיא בכל מעשיכם בשליחותכם החשובה בעת הזאת.

שבת שלום ומבורך
שושנה נגר